

Arrest

nr. 109 671 van 12 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 9 mei 2011 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving ~~in~~ als zelfstandige. Zij werd op 8 juli 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 6 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Die beslissing werd op 24 januari 2013 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A.K.O, Nationaliteit :Bulgarije, (...)

+ dochter: A.G.S.

+ zoon: A.K.S.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 09/05/2011 en verkreeg de E-kaart op 08/07/2011.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene ontslagen werd als zaakvoerder bij de firma Bolero met ondernemingsnummer 0826.593.418 op 01/07/2011 (zie publicatie Belgisch Staatsblad dd.26/07/2011). Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen sinds 04/06/2012 ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in derde categorie als persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In belang van het minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen A.G.S. (°04/08/2000) en A.K.S. (° 30/08/1996) zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62, 40§ 4, 1°, 42bis § 1 en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"4.1.

Artikel 40 §4,1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;..."

De verzoekster heeft op basis van haar zelfstandige activiteit een verblijfskaart ontvangen.

De verzoekster is echter genoodzaakt geweest om ontslag te nemen uit haar functie als zaakvoerder bij de firma Bolero.

Op heden is de verzoekster werkloos, doch zij dient beschouwd te worden als een werkzoekende, zoals in de wet omschreven, aangezien zij op een actieve manier werk zoekt en een reële kans maakte om te worden aangesteld.

De verzoekster verkrijgt op heden weliswaar O.C.M.W. steun, doch ondertussen doet zij wel vele inspanningen om zich alhier te integreren zodat haar kansen op een tewerkstelling groter worden.

Het feit dat zij op heden een opleiding volgt teneinde haar tewerkstelling te vergroten, getuigt eveneens van haar wil om een vaste arbeidsbetrekking te bemachtigen.

4.2.

Artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40 §4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Indien een Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, KAN een einde worden gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Er dient opgemerkt te worden dat er slechts een mogelijkheid is om het verblijfsrecht te beëindigen, doch geen wettelijke verplichting.

Aangezien het krijgen van financiële steun van het O.C.M.W. niet automatisch leidt tot de beëindiging van het verblijfsrecht, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder te motiveren waarom het precies in casu wel over gaat tot beëindiging.

Bovendien dient aangetoond te worden dat de belasting voor het sociale bijstandstelsel onredelijk is.

Teneinde te oordelen omtrent de vraag of de belasting voor het sociale bijstandstelsel van de verzoekster al dan niet onredelijk is, dien de persoonlijke situatie van de verzoekster in overweging genomen te worden.

In casu is dit niet gebeurd.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de belasting voor het sociale bijstandstelsel onredelijk is, doch motiveert niet waarom.

De Dienst Vreemdelingenzaken argumenteert slechts dat de verzoekster steun krijgt van het O.C.M.W., maar er gebeurt Reen enkele afweging op het niveau van redelijkheid.

Zoals reeds gesteld, financiële steun krijgen van het O.C.M.W. maakt immers niet automatisch een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel uit.

De persoonlijke situatie van de verzoekster dient in overweging genomen te worden en er dient omzichtig mee omgesprongen te worden.

De financiële steun die verstrekt werd aan de verzoekster is bovendien slechts tijdelijk, namelijk totdat zij een nieuwe tewerkstelling heeft gevonden.

4.3.

De bestreden beslissing heeft eveneens tot gevolg dat Galya en Krasimir, de dochter en de zoon van de verzoekster, het grondgebied dient te verlaten.

Artikel 42ter §1, lid 3 Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

"In het belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van de kinderen (...) zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 quater§1, 1° van de wet van 15.12.1980"

Bezwaarlijk kan aangenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het belang van het minderjarig kind heeft gehandeld. De kinderen verblijven bijna twee jaar in België. De kinderen wonen alhier in een stabiele leefomgeving en gaan alhier naar school.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de beoordeling van het belang van de kinderen is stereotype.

Aan de hand van de argumenten in de bestreden beslissing, kan niet afgeleid worden welke overwegingen werden gemaakt om het belang van de kinderen te beoordelen en of alle concrete elementen, eigen aan het dossier, effectief in overweging werden genomen.

Minstens heeft de Dienst Vreemdelingenzaken in casu de formele motiveringsplicht geschonden door niet alle concrete elementen eigen aan het dossier te beoordelen.

4.4.

Uit voorgaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening heeft gehouden met de persoonlijke gezinssituatie van de verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nochtans wordt de Dienst vreemdelingenzaken bij wet de verplichting opgelegd om met deze elementen rekening te houden.

Uiteraard kan de verzoekster niet akkoord gaan met deze falende motivering."

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is gegrond op artikelen 42*bis* en 42*ter* van de vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat verzoekster niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent en dat zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige zoals bepaald in artikel 40 § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Bovendien ontvangt de verzoekster een leefloon en wordt er overwogen dat ze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Ten aanzien van verzoeksters minderjarige kinderen wordt overwogen dat in hun belang en gezien de intrekking van het verblijfsrecht van moeder ook hun verblijf dient te worden beëindigd.

Aangezien de juridische en feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en de verzoekers derhalve in de mogelijk werden gesteld hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.3. De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoekster werd toegelaten tot verblijf op basis van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Aan dit verblijfsrecht kan echter een einde worden gemaakt op basis van artikel 42*bis*, §1 van de vreemdelingenwet, dat stelt:

*“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”*

Artikel 42*bis*, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding”

3.5. Verzoekster verkreeg haar verblijfsrecht als zelfstandige. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene ontslagen werd als zaakvoerder bij de firma Bolero met ondernemingsnummer 0826.593.418 op 01/07/2011 (zie publicatie Belgisch Staatsblad dd.26/07/2011). Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)”* wat steun vindt in het administratief dossier.

Verzoeker betwist niet dat ze niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent. Verzoekster voert verder niet aan dat zij als werknemer actief is, over voldoende bestaansmiddelen beschikt of is ingeschreven voor een opleiding.

Verzoekster betoogt daarentegen zij genoodzaakt is geweest om ontslag te nemen uit haar functie als zaakvoerder bij de firma Bolero en dat zij heden beschouwd dient te worden als een werkzoekende aangezien zij op een actieve manier werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekster reeds op 26 juli 2011 werd ontslagen als zaakvoerder.

Verzoeksters betoog als doet zij vele inspanningen om zich te integreren om haar kansen op tewerkstelling te vergroten en de bewering dat ze actief naar werk zoekt, zijn niet van aard om het motief dat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, te weerleggen. De Raad merkt op dat verzoekster zich op dit punt grotendeels beperkt tot loutere beweringen. Er wordt enkel een inschrijvingsformulier van Leerpunt Gent-Meetjesland-Leieland gevoegd waaruit blijkt dat verzoekster zich heeft ingeschreven voor een opleiding Nederlands, met startdatum 5 december 2012. Dit is niet van aard om het motief te weerleggen dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarde van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan derhalve niet dienstig verwijzen naar artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, en betogen dat zij recht op verblijf heeft als werkzoekende zolang zij kan bewijzen dat zij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd in het licht van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet noch dat hij gemotiveerd heeft met miskenning van deze bepaling.

3.6. Verzoekster betoogt voorts dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd of aangetoond waarom verzoekster een *“onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”*. Er is geen enkele afweging op het niveau van de redelijkheid te bespeuren. Bovendien blijkt uit de verwijzing naar artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet dat dit enkel een mogelijkheid betreft om het verblijfsrecht te beëindigen, geen wettelijke verplichting.

De Raad merkt op dat dit in wezen een tweede en overtollig motief betreft dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden volstaat immers *in casu* als redengeving van de bestreden beslissing en als voldoende feitelijke grondslag voor de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster verbleef immers in het Rijk voor een duur van meer dan drie maanden als zelfstandige. De voorziene beëindigingsgrond in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel geldt enkel voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of als student, en niet voor de burger van de Unie die als zelfstandige, werknemer of werkzoeker in het Rijk verblijft. De vaststelling dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden bepaald in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet is voldoende om de bestreden beslissing te schragen.

3.7. Verzoekster betoogt tenslotte dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de gemachtigde in het belang van het kind heeft gehandeld, aangezien haar kinderen bijna twee jaar in België verblijven, hier in een stabiele leefomgeving wonen en hier naar school gaan. Verzoekster meent dat de motivering aangaande de beoordeling van het belang van de kinderen stereotiep is en er niet kan worden afgeleid welke concrete elementen in overweging werden genomen.

3.8. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

(....)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)”

3.9. De Raad stelt vast dat de gemachtigde zijn beslissing tot beëindiging van het verblijf van de minderjarige kinderen, niet louter en alleen gesteund heeft op de motivering dat het verblijf van moeder werd beëindigd, maar in hoofdorde heeft gemotiveerd in het belang van de kinderen.

Niettegenstaande het betoog dat de kinderen hier in een stabiele leefomgeving wonen en hier naar school gaan, komt het de Raad, in het licht van het gegeven dat de minderjarige kinderen van verzoekster slechts minder dan twee jaar in België verblijven, evident voor dat de gemachtigde inzake het belang van de kinderen vooropstelt dat zij hun moeder volgen. Motieven die evident zijn, dienen dan ook niet verder gemotiveerd te worden. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde hieromtrent onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of met miskennis van artikel 42ter, § 1, lid 3 van de vreemdelingenwet heeft gehandeld.

3.10. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikelen 40§4, 1°, 42bis§1 en 42ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit bovenstaande feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES